

מתיקות השבת

והפסח

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועו שליט"א ותלמידו של מרן פוסק הדור בעל "שבת הלוי" זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

'מה נשתנה' בכל הלילות

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות. בפשוטות נראה שפעל ההגדה תקן את ארבע הקשיות הללו רק בשביל הילדים לפי הבנתם, כדי לקדם בקה' והיה פי ישאלה בנה" - "והגדת לבנה" שזוהי המצוה העקרונית של ליל פסח.

אך נראה לבאר שהקשיות הללו שייכות גם כלפי המבוגרים, לפי מה שמוצא במדרש (איכ"ר הקדמה יח), שתמיד תשעה באב חל באותו יום בשבוע שחל בו חג הפסח, ונראה לומר שרמזו בקה' שגם גליל פסח עלינו לזכור את החרבן כל עוד שעדין לא נבנה בית המקדש, וכמו שפירשו שמוציאים ביצה בקערת ליל הסדר זכר לאבלות החרבן.

ולפי זה: באר שהבכיה לחנם שגרמה לכב"ה לדורות בתשעה באב (תענית כט), נזכרת גם גליל הסדר ורמזוה היא בארבע הקשיות, שיהו דגמא לקשיות ולטרוניות שיש לאדם כמשה כל ימות השנה, אלא שגליל הסדר אנו משרירים את הטרוניות הללו בדרך רמז ומתחרטים על קה' ונבארו בס"ד אחת לאחת.

שחרים תבלינים במאכלים והוא נצרך להטביל את המאכל במי מלח או במתיקות החרוסת. **שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין ובין מסבין, הלילה הזה בלנו מסבין** - הוא מתלונן שאין לו את הפסא המקדד והנח כדי להסב כראוי, וארבע הקשיות הן רק כמה דגמאות לתלונות שיש לאדם, וישנם דברים רבים שאדם מתלונן עליהם וכגון שטוען מדוע אין בביתו את הפלים הנאים שרצה בבית חברו וכדו'.

והתרוץ לכל הקשיות והטרוניות שיש לאדם הוא: **עבדים היינו לפרעה במצרים** - כלומר, שעל האדם להבין שסבת כל הטרוניות שבלבו היא משום שהוא משעבד לרצונותיו, ואמר "ח"ל (ספד נב), שבכל יום יצרו של האדם מתגבר עליו ואלולי הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, וכה אנו אומרים בהגדה: **ואלו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים, עדין אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים**.

המונח **מהאמה**: שעלינו להתפלל לה' שיציא אותנו מהשעבוד הגדול שיש לנו לרצונות שבלבנו, שהם גורמים לנו לשמור טרוניא ולא להסתפק בחלקנו, ועל הגאולה נאמר: "פי בשמחה תצאו", כלומר שבשמחה תלוי הציאה מהגלות, ולכן עלינו לעבד את ה' בשמחה ולשמח בחלקנו ולהודות על הטוב שיש לנו תמיד ומתוך כך ממיילא לא נבוא לכלל טרוניא גם בזמנים שקשה לנו, על ידי שזכור שזוהו נסיון משמים עבדנו, ואם נתגבר ונשמח בחלקנו, נזכה לאהלה הפרטית והכלית.

וכאשר אנו מתנהגים פשוטה, הרי שהדבר הקבוע שתשעה באב חל ביום שבו חל ליל הסדר באותה שנה רמז על כך שעתידים אנו להגאל, ובליל תשעה באב יהיה לנו יום טוב הגדול מחג הפסח, וזוהו הפסח ידמה לפנינו כגור פני אבוקה, מפני הנסים הגדולים שיהיו לעתיד לבא. שיהיו גדולים מנסי' יציאת מצרים וקריעת ים סוף.

מתיקות הניסים

מדברי מורינו ראש הישיבה שליט"א

"הבדיל ה' את שבט הלוי" לשאת את ארון ברית ה'"

לאחר שבאתי בקשרי השדוכין, הייתי אמור לסגור 'ווארט' בכ"ד סיון, והתברר לי שבאותו יום אמור להתקדם סיום הש"ס ירושלמי על ידי הרה"ג ר' אברהם אבא פיליפ שליט"א וסיים הש"ס בבלי על ידי הרה"ג ר' משה שורץ שליט"א [שהיו אז בחורים], לכן נגשתי אל מורי ורבי מרן פוסק הדור בעל "שבט הלוי" זצוק"ל ושאלתי אותו האם אדחה את יום ה'ווארט' מפאת סיום הש"ס?

רבנו השיב שלא אדחה את יום ה'ווארט' והסביר את הסבה לכך לפי דברי חז"ל שאמרו על הפסוק: "תורה צוה לנו משה מורשה...": "אל תקרי מורשה אלא מאורסה", ומורשה הינו שאנו מעבירים את מורשת התורה למאורסה, הינו שלא די להעביר את פשטי התורה לדורות, אלא העקר הוא 'התאגרות' כפי יכול עם התורה, הינו שהאדם צריך להיות קשור לתורה במהותו כקשר הנשואין.

'ולכן', המשיך רבנו ואמר: ה'ווארט' שאתה אמור לקיים היום, הוא קיום התורה, כי בהקמת המשך הדורות הנך ממשיך מורשת התורה לדורות הבאים, וכזמן שחברך מסיימים את למוד הש"ס בבלי וירושלמי, אתה בנוסף ללמוד, תתחיל את קיום הש"ס המעשי בהתחלת הדרך להקים דורות ישרים מבשרים.

חמש המעשה בעמוד ד'

מעלת ה'סדר'

יכמו כן מצינו שאמרו חז"ל, הקורא את המגלה לטריגין לא יוצא ידי חובתו, שיש לפרש בסבת הדבר משום שאם לא רואים את הדברים כסדר הפעשה, הרי שלא מבחינים בחסד ה' שהפך לעם ישראל את ימי האבל לזמנים טובים.

ועל כן הלל השלם נקרא בשם 'הלל השלם', משום שמוסיפים בו גם את המזמורים המדברים מהצער שעבר דוד מלכנו, שגאו גם הצער שכל אדם עובר כמותו, ובאמירתו נזכרים בכל הצער שהיה לנו ומתבוננים היאך ה' הפך את הכל לשמחה ומגלים על כך את ה' וזועקים על הכל 'הודו לה' כי טוב'.

יום אשכנתיא דרבי

בחג הפסח חל יומא דהולוא של עטרת תפארת ראשנו מורי רבי פוסק הדור רשכבה"ג מרן בעל שבת חלו זצוק"ל, שנתבקש לשייב של מעלה בשנת השמיטה הקודמת (פסח תשע"ה), והחלל הגדול עזרו מרגש ומזההד בעולם ואפשר למצא בסיעתא דשמיא ממאדעות חיו של מרן רבנו זצוק"ל בקטעי ההלל, ונקדים לקה מעט מן המועט מילי דהספדא:

בריה ה' זכינו לשמש את רבנו זצוק"ל ולראות את גדלתו העצומה בתורה, כפי שגם כיום כל אחד יכול להכיר בכך על ידי עיון בספריו הקדושים, וכן ראינו את גדלתו העצומה במידות ובפרט במדת הענוה שהיא ראש לכל המידות הטובות,

מעפר דל והרימו מאשפתות ושפאשר הוא קרא לה' מן המצר, ה' ענה אותו במרחב.

מתיקות צרוף המאדעות

לפי זה יתבאר, מדוע האומר הלל בכל יום נחשב למתרחק ומגדף, כי פאשר הוא קורא בכל יום את ההלל, הוא מעגל מאדעותיו שלא בזמן הנכון, וכגון שיתכן שהתרחש לו צער מסוים והוא אמר על כך הלל מתוך לב נשבר וזעק "אפסוני חבלי מות ומצרי שאול מצאוני" ולמחרת, פאשר הצער התהפך לו לטובה, כבר הוא לא הבחין שאותו צער התהפך לטובה, אלא נדמה לו שזוהי טובה חדשה שהתחדשה לו ונמצא שבהלל שאמר ביום צרתו הנו כמתרחק ומגדף, כי לא ראה בישועת ה' ורק זעק בלב רותח מצער לפני ה' ולא יכל להפיר באהבת ה' אליו ובטובו הגדול.

ולעמת זאת, כשאדם אומר את ההלל פעם בחדש או בזמני מועדי ישראל, הרי שבתוך פרק הזמן שעבר מאז שאמר בפעם שעברה את ההלל, הוא יכול להתבונן בכל המאדעות שהתרחשו עמו לטוב ולמוטב ולקשר את הישועות לצער וקלות שהקב"ה לא עזבו והפך לו את הגיון והאנחה לששון ולשמחה.

וכיוצא בזה מצינו ברבי יוחנן שהיה חוזר בסוף החדש על מה שלמדו במשך כל החדש, כי אז היה עושה סגנון של כל הלמוד שלמדו בכל אותו חדש, כדי לראות מה הם הלקחים המעשיים שיש לו לקחת מלמודו לראות ה' ואהבתו ולמידות טובות בין אדם לחברו.

"בצאת ישראל ממצרים" אמרו חז"ל (שבת קי"ח): 'הקורא הלל בכל יום, הרי זה מתרחק ומגדף', ולקאורה הרי אנו אומרים בכל יום את פסוקי דמזמרה ואת שירת הים, שגם הם נקראים הלל (פמבאר פס), ומה השתנה באמירת ההלל שאיננו רשאים לאומרו בכל יום?

אלא אם נתבונן נראה, שבשירת ההלל דוד מלכנו מתחיל לשבח את ה' על החסדים שעשה עמו בעצמו, ולאחר מכן על החסדים שעשה ה' עם כלל ישראל ביציאת מצרים, ושוב חוזר להלל את ה' על החסדים ששמעו לתפלתו האישית והצילו מן המצר.

ישועות פרטיות

הרי שדוד לא הלל את ה' בהלל רק על יציאת מצרים, אלא גם על הישועות האישיות שעשה עמו ה' שהיו היציאת מצרים הפרטית שעשה עמו ה', וכלשונו הקדוש: "מז המצר קראתי יה", מצר הוא מלשון 'מצרים' "ענני במרחב יה", כלומר ה' הוציאני מהמצרים הפרטיים שלי ובישועות האישיות שלו כלל גם את הישועות הפרטיות שעשה ה' לכל אחד מישראל לדורי דורות, ועל כן בהלל רמזים כל הקש"ים והישועות שעוברים על כל אחד מישראל באופן אישי.

וכשאדם אומר הלל, עליו לראות בו את כל הצער שעבר עליו במשך אותו חדש [או בפרק התקופה שעד אותו מועד], שאפסו אותו חבלי מות ומצאו צער וגיון, ויתבונן באמירת ההלל בכך שה' הקימו

מתיקות הגאולה ויציאת מצרים

בציוו שבכותרת הגליון: נכר בחור שיש לו הרבה תלונות על החרוץ רח"ל ועל אהיו ואחיותיו ומרב כעסו ומרירותו הוא 'הופק את שלחן ליל הסדר למרו'...

איזו שידה ערבה אנו שרים בליל הסדר שחבוינה בה התעוררות עברנו נהג במדות טובות בכל ימות השנה?

בציוו שלפנינו: בימות הגאולה יושב ר' לייבלה בתשעה באב שהתהפך ליום טוב ואומר הלל בהתפעלות מקריעת ים סוף, אך בעל הבית ר' אברהם מלמדו לומר הלל על הנסים של ימות הגאולה שהם נסים גדולים יותר [כפי שנוכר בצד]- שנמר עם גדי רך ובעצים גדלים גלוקסאות נאות ובית מקדשנו מתנוסס לחפארה.

מה מלמדנו הדבר שכל שנה יחול תשעה באב ביום שחל בו ליל הסדר באותה שנה?

מדוע האומר הלל בכל יום הוא נחשב כמתרחק ומגדף?

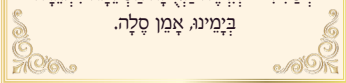
התשובה לשאלות על שני הצוירים במאמר: 'מה ששתנה בכל הלילות', ובמאמר: 'מתיקות הלל השלם',

עצות מתוקות

הליוטו של מן פוסק הדור בעל "שֶׁבֶט הַלְיוּ" זצוק"ל התקיימה בימים הראשון של ספירת העמר ובמהלך ההלכה נמחצו ונהרגו שני יהודים ז"ל, ויודאי יהודים אלו נלקחו מהעולם כקרבנות צבור שְׁלֵמֵי נַחֲמָה: "בְּקֹרְבֵי אֲקֻדָּשׁ", אך יש בְּכָה לַחַח עֵבְרִי מִפְּנֵי שֶׁאִינִי מְזַכְּרִים מִיָּד מִיָּד אֶת שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אֲלֶךְ יְיָ וְיִגְוֹת תְּלֻמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָה שֶׁנֶּהְרְגוּ בַיּוֹם סְפִירַת הָעֵמָה וְהַדְּבָר מְעוֹרְרֵנוּ לְנַהֵג כְּבוֹד זֶה צוֹה, וְלַהֲרֹג בְּדַרְכֵי הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל מִן הַ"שֶׁבֶט הַלְיוּ" שֶׁהָיָה אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, וְהַתְּחַק מִכָּל נִדְבָדֵי שֶׁל מִחֻלְקָת, אֲפִילוּ שֶׁהָיָה לְשֵׁם שְׁמִיָּם.

מתוקות שיחי

רבנו של עולם, ונני לְבַקֵּשׁ בְּמִדַּת הַשְׁלוֹם וְנִהְיֶה יָמָד כְּבָבוֹד הַקְּרִיּוֹת, לְכַבֵּד גַּם אֶת מִי שֶׁאִינוֹ נוֹהֵג כְּמוֹתֵינוּ בְּהִלְכָה, וְנִבְּרֵי שֶׁשֶׁשׁ שָׁאֵנוּ נִסְמָכִים עַל רְבוּתֵינוּ בְּהִלְכָה, כִּי הוּא נִסְמָךְ עַל רְבוּתֵנוּ, וְכֵן שֶׁנֶּהְיֶה תְּלֻמִּידֵי שְׁמַאי שֶׁכְּפָדוּ אֶת תְּלֻמִּידֵי הַלֵּל, אַע"פ שֶׁתְּלֻמִּידֵי הַלֵּל הִקְלוּ בְּדַבְרֵים שֶׁלִּישִׁית שְׁמַאי הֵם אֲסוּרֵי תוֹרָה, וְגַל יְדֵי הַשְׁלוֹם תִּתְקַם בְּנוּ נְבוּאָת; וְשִׁיעוּ: "עֲנִיָּה סִעְרָה לֹא תִחַמֵּה הַנֶּה אֲנִי מְרַבֵּץ בְּפִיּוֹ אֲבָנָיו וְיִסְדְּתֵיהֶם בְּסַפִּירִים", שִׁמֵּי הַסִּפְיָרָה יֵאָרוּ כְּסַפִּירִים וְנִקְרָא בְּנֵאֻלָּה הַשְׁלֵמָה בְּמִהְרָה כְּבִמְנוֹ, אֲמוֹן סִלְהָ.

רבנו זצוק"ל עסק בתורה בקדשה ויזרז את שמיים גדולה כל ימי חייו, וכמו שהיה נוהג לומר לפני שהיה מוסר שעור, להתחיל באמירת: "כי ה' יתן חקמה מפיו, כי לא החזיק טובה לעצמו והיה חש שאינו אומר את דברי החכמה מדיליה, אלא הכל מפי ה', ובקולו הרחום היתה נקרת רחמנותו הגדולה לכל בר ישראל, כאבא לילדיו. וזכות ענותנותו עמדה לו לזכות שפספיו מתבדרים בכל בתי המדרשות, ועליו נאמר: 'תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם', שזכה להשפין שלום בין תלמידי חכמים שבדורו.

לגמור את ההלל על רבנו הגדול בעל "שבט הליו" זצוק"ל

על קר שהאביון אינו יכול לשאת את עצמו, אלא הוא נצרך תמיד לעזרת אביו, קר התקיים ברבנו, שהרגיש עצמו אביון, שאינו יכול להבין את התורה, ולכן פנה תמיד לאביו שפשטמים לבקש את עזרתו והקב"ה הקים ונשא אותו מעלה מעלה, וזאת בזכות "לְהוֹשִׁיבֵי עַם נְרִיבִים עַם נְרִיבֵי עַמּוֹ", שהיה הולך להשפין שלום בין גדולי ישראל ויכמו שבאחת הפעמים שעסק להשפין שלום, אמר על קר את דברי חז"ל: לא נתפנה פניהם עד שישם שלום בין ההשבים.

"מושיבי עקרת הבית", הדור זכה לאדם גדול כרבנו זצוק"ל בזכות אמו הצדקנית שהלכה בדורו ה' ומסרה נפש על צניעותה וזכתה ש"אם הננים שמחה", שגנה התפרסם בכל העולם לשם ולתהלה, ועליו בלנו מהללים את ה' ואומרים "הללויה".

סמל של קדשה

פי רבנו זצוק"ל היה הסמל לכל דבר שבקדשה, במלחמתו על הצניעות ונגד הכלים הטמאים. ודרכו היתה לברח תמיד ממחלוקות, אך כשדפו אותו במשך ימי חייו כבמה ענינים והיה לו מה להשיב וכן היה לו את הפח והמעמד כדי להשיב, אך על פי כן, תמיד בחר בשתיקה, מתוך ענותנותו ויראתו הגדולה מה'.

"בצאת ישראל ממצרים", 'ישראל' דומה ל'שמואל', 'בית יעקב מעם לעז', 'שה' הוציא את רבנו מארצות נכר שהם "עם לעז", ורבנו הגדול שבח על קר את ה', שהוא נצל בעלותו לפני פרץ מלחמת העולם השנייה, והיה מספר ומשוחח בנשי ה' ובנפלאותיו, שבהגיעו בסמוך לחופי ארץ ישראל, לא נתנו לספינה להפנס לארץ ישראל, והוא בקש "היום ראה ויגם הירדן יסב לאחור", התקיים בו פעון קריעת ים סוף, כאשר הם ירדו לים, הוא ונת זוגו, והתרחקו מהצבור לצד אחר מפני הצניעות, ושחו בכחות גדולים, עד שהגיעו לשפת הים ונצלו לחיים, "ההרים רקויו כאילים", אפשר לומר שכל ההרים קבלו את פניו בהגיעו ארצה, כמו בעת מתן תורה, מפני עתידו להאיר לעולם את פסקי הלכותיו.

והדבר היה נפר לעינו בפרט בך שכל מי שנגנס אליו, היה מתקבל על ידו בהארזת פנים מיוחדת.

הגע עצמך!

מדי פעם בפעם שמעתי את רבנו הגדול מעיד על קר שבצעירותו התקשה מאד להבין את למודו, ואמר שרק בזכות שהתיגע הוא הצליח, והיה מרגליה בפומיה 'הגע עצמך', והיה מפרש 'מידארף זין פלוגן', צריף להתגעגע, וכמו שהעיד על עצמו שלמשך ארבע שנים לא ראה את כתלי ה'שיבה מבחוץ, קדגמת יעקב אבינו שעסק בתורה י"ד שנים בבית שם ועבר.

נזכיר בקטעי ההלל מארעות חיו של מורי ורבי פוסק הדור בעל שבט הליו זצוק"ל: "הללויה הללו עבדי ה' עבד נקרא אדם שיש לו שפלות לפני ה', כמו שהיתה נקרת על מורי ורבי זצוק"ל השפלות והקבדות לה', 'הי שם ה' מברך מעמה ועד עולם', געבד עברי תנוב: 'ועבדו לעלם' והפנה לחמשים שנה, ולפי זה יש לפרש את הפסוק, כיצד 'הי שם ה' מברך?' על יד 'מעמה' ועד עולם - שהאדם מצרף את כל שנותיו זו לזו ומבחיין בך שהקב"ה חלצו מן המצר לרוחה, וכמו שכאשר נצרך את מארעות חיו של רבנו זצוק"ל, נראה היא ה' הטיב עמו וחלצו מאפלה לאורה, ויזלקמו.

בסוף מנינים

"ממזרה שמש עד מבוא", קומר, כמו שהלכתה של השמש ממזרח למערב היא לאט לאט, עד שלא מבחינים בך, עד שהיא שזקעת במערב, אזי מיתרון האור מן החשך מבחינים שהיא זזה דרך ארצה, כך גם "מהלל שם ה'", שבתוך הטבע לא מבחינים בגדלת ה' עד שרואים פעולות גדולות הנפרות לעין ש' עושה, וכן גם לא מבחינים בגדלתו של העובד ה' בתחלת דרכו, וכמו שארע אצל רבנו פוסק הדור זצוק"ל, שלא היתה נקרת גדלתו עד שהגיע למערב א' - לארץ ישראל.

"מי בה' אלקינו המנביה לשבת", הקב"ה מסתיר את עצמו מעיני בני אדם, בך שנדמה להם שפניכול הוא שוכן רק למעלה, אבל אצמת "המשפילי לראות בשמים ובארץ" הקב"ה מענותנותו יורד אלינו ושוכן איתנו בכל מקום ובכל מצב, שהרי בלעדי הפצאותיו בכל מקום אין קיום לאותו מקום וכמו שכתוב: "השכן אקם בתוך סמאמתם", ורבנו דבק במדת הענוה של הקב"ה והיה משפיל עצמו ומאיר פנים גם לפני אדם פחותי ערך.

אביון מבקש עזרה

"מקומי מעפר דל מאשפת ירים אביון", 'אביון' הוא גרוע מדל' ואביון הוא מלשון אב, שמונה

“וימבקש להמיתו”, שרצה להזיקו, ה' לא נעזבו בנידו" שיה' הצילו ממנו.

“אודף כי עניתי והיה לי ישיועה”, הוא הודה לה' על מה שענה אותו בנסוים שארעו לו בימי חייו, כי על ידם הוא זכה למידת הענוה והשפלות, וגם הודה לה' על כך שענה לתפלתו והושיע אותו מכל המצריו. ועליו נאמר: “אִכָּךְ מָאֲסוּ הַבּוֹנִיִּים”, בעקבות כך שלא קבלו אותו בישיבה עקב הקשיים שהיו לו בהבנת הלמוד, וכן עקב כך שלאחר מכן נדפו אותו, ועל ידי ההשפלות הללו זכה ל'הייתה לראש פנה', שגם כאשר הוא נעשה לראש ומנהיג ישאל הוא התנהג בענוה ועמיד בפנה.

“מאת ה' היתה זאת היא נפלאת בעינינו”, כל מה שה' סבב שהתרחש עם רבנו זצוק"ל היה בשביל שיהיה לפלא בעינינו ונספר זאת לדורות הבאים, כדי שנלמד מן המעשה הטובים, שיתכן שתפלת דרכו של האדם תהיה קשה ויגוריה ונחירותו תשגה מאד, אם רק יחזיק חזק באמונה ובדרך ה'.

ועל כל הנסים שארעו לרבנו הוא הודה לה', “מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי” וכו', ושבת את ה' גם “בתוכי ירושלים”, בהיותו דר בעיר הקדש והמקדש. “מן המצר קראתי יה” רבנו זצוק"ל התיסר מאד בעת שהיה נרדף על ידי בני אדם שקנאו בו, ועל כך רבנו חזק את רוחו ואמר: “ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם” וכו'.

מי הרדים את החזק?

“קול רנה וישועה באהלי צדיקים”, שאמו התברכה אצל מרנא חפץ חיים זיע"א וכן הוא זכה להקנס למעונו של החזו"א זצ"ל שיעזר לו להעתיק את מקומו מגוריו לעיר בני ברק כדי לברח ממחלקת.

“יסר יסרני יה ונפלות לא נתנני”, ספר רבנו הגדול שבערוב ימיו הוא נכנס לבית החולים מפני דלקת ראות והרופא אומר לו שקיים בגופו חיידק מסכן למשך שמונים וארבע שנים ולא הזיק לו והתקיים בו: “צופה רשע לצדיק”, אותו חיידק שהיה בגופו

“ה' זכרנו יקרה, יקרה את בית אהרן” - אני זוכר היאך רבנו פוסק הדור זצוק"ל שהיה לו, היה יוצא בכל פעם לטול ידים לכהנים, בענוה גדולה, בלי שריגיש בקך שום פחיתות כבוד.

“אהבתי כי ישמע ה' את קולי מתהניני” אומר רבנו הגדול: ה' הטוה לי את אָזְנוֹ אֵלַי כְּשָׁלָא קָבְלוֹ אוֹתִי לִישִׁיבַת כְּחַמִּי לִזְבֻּלָיו, “אִפְסוּנִי קְבְּלִי מוֹת וּמְצָרֵי שְׂאוּל מְצָאוּנִי”, שהריגיש שאופף אותו טעם מיתה, מפני שאדם בלי תורה כדג בלי מים נדג בלי מים אינו יכול לחיות, ולכן היה לו שברון לב גדול מן שלא התקבל לישיבה לעסק בה בתורה בקדשה פאנת נפש, “צָרָה וַיִּגְוֹ אֲמַצָּא וַיִּשֶׁם ה' אֶקְרָא” הוא קרא לה' בצער.

לענוים יתן חן

“חננו ה' וצדיק ואלקינו מרחם” - שה' נתן את חנו בעיני המהר"ם שפירא והתקבל לישיבה. “שמר פתאים ה'” על ידי שה' זכה את אמו להשמר היטב בדרך החינוך, “דלתי ולי יהושיע”, זכה רבנו זצוק"ל להנשע מדלות בגשמי וברוחני.

המשך מתיקות הניסים

עוד זכורני מעשה שארע בליל שמחת תורה אהד, כאשר רבנו זצוק"ל רדך עם ספר התורה בשלהבי דרחמותא וכלם הביטו בפניו הקדושות והמאירות לפידיים, לפתע הבחינו שרבנו נצטר מלרקד, מביט ומצביע על משהו, אף אהד לא הצליח להבין על מי מתפנן רבנו להצביע בעת התלהבות דקדשה שזואת, עד שהבינו שכונתו היתה

לכחור אהד צנוע שעמד בצד בבשת פנים, מפני שהיה זר ולא מִכֵּר לצבוא רבנו זצוק"ל קרא לו ונתן את הספר תורה לידו על מנת שירד עמו ובכך הבחור התמלא בשמחה. עיני רבנו היו פקוחות תמיד להבחין במצבים כאלו ולעודד ולשמח את שבורי הלב, ובכך דבק במדתו של הבורא יתברך כמו שנאמר: “מעודד ענוים ה'”.

לשון בתיקות

כס"ד יצא לאור חספר הנפלא 'מתיקות המועדים' על ימי ספירת העומר וחת השבועות נלווה אליו קונטרס 'מתיקות השעה' מותר שיעורו ושחותו של מורנו ראש הישיבה הגאון רבי מנחם ברוך יאוע שליט"א

ניתן להשיג ברישת 'יפה טוה' ובתויות המוכרות אר בטיפון: 058-3260512

מתיקות התורה

בעל ההגדה אומר, 'אלו קרבנו לפני ה' סני ולא נתן לנו את התורה דינו' וידועה הקשוא מה מעלה יש בהתקרבות לפני ה' סני אלו לא מקבלים שם את התורה? אלא דנהגה 'דרך ארץ קדמה לתורה', כלומר שהמידות הטובות שעם ישראל למדו מאבותיהם זה קדם לתורה, ולפי זה יבין שקדם קבלת התורה היה לעם ישראל את מדות התורה המעשיות.

ואלו היו מגיעים רק לכך בלי לקבל את התורה להדיא דינו, פי את שאר התורה היו משיגים בעצמם במשך הדורות, אבל עכשו זכנו ה' לקבל את תורתו הקדושה שבה מפורזת כל מצוות התורה כבר בעת קבלתה בלי להמתין לגלותו במשך של הדורות.

חדודים מתיקים

א. איזה לילה הוא מרוז אצל בני אדם רבים והיאך ממתקים אותו? ב. איזה חסרון יש באמירת הלל בכל יום? ג. כמה דומה בעל "שבט הלווי" בעסק התורה ליעקב אבינו? ד. איזה מעין קריעת סוף ארע לבעל "שבט הלווי"? ה. בהמלצת מי עבר בעל "שבט הלווי" לגור בעיר בני ברק ומדוע?

התשובות מונחת בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם. כתובת וטלפון.

שם הוזה מפרשת תרעי: יצחק גרינמן, זכרון יעקב.